

La saviesa del vell pastor (II)

Un relat de: [salvatore vinyatti](#)

Una vegada em va venir a veure un senyor d'una universitat de Barcelona. Era un savi aquell senyor! Jo, l'admirava com parlava, i em feia enveja no saber dir les coses com ell les deia. Ell, en sabia de dir-les. Es va interessar per la vida de pastor, més aviat la meua vida de pastor, ja que cada vegada n'hi han menys i els que queden ja tots som grans i d'altres molt o massa vells per caminar per muntanya.

Tots dos vam estar interpretant la natura, els núvols; les formes dels arbres forçats pel vent, el color del cel i el vol dels falciots al capvespre. Ell amb la seva ciència i jo amb els coneixements de pastor. Ell, amb paraules tècniques i jo amb paraules populars; des del primer moment vàrem entendre'ns. En marxar va dir-me : vostè és un gran expert de la "semiòtica natural" i jo, em vaig quedar igual. Això sí, vaig fer un bon amic. Tot i què ara no en sé res d'ell.

-Certament , allò que vostè sap per contemplació, els savis ho tenen enregistrat amb altres paràmetres científics que s'uneixen i solapen amb els coneixements populars.- li deia jo al vell pastor- volen dir-li que seguia bé el seu relat-

- Teniu raó! Una vegada un senyor de ciutat va venir aquí dalt de la muntanya, anava calçat com si anés de casament amb diari i tot. - aquests de ciutat...

- Es queixava de mal de queixal i el poble estava molt lluny per anar-hi. " treia foc pels queixals!" Era molt ben educat, però els queixals el feien renegar com un carreter. - Jo, li vaig dir: voleu un remei casolà ? Jo, en sé un. - Sí, sí, fàcil, va dir-me el senyor empolainat.

- Li vaig demanar el diari amb lletra impresa, les pàgines amb més lletres, i les vaig cremar amb un llumí. De les cendres en vaig fer una pasta amb un xic d'aigua de muntanya i l'hi vaig posar al queixal corcat que li feia mal. No trigà gaire a fer efecte i el mal de queixal li va desaparèixer. Aquell home no se'n s'havia avenir de veure que amb les cendres d'un diari li havien fet un "empast" traient-li el mal de queixal, de cop.

Més tard, al cap d'uns mesos va tornar a veure'm solament per dir-me: el seu remei és idèntic a un remei farmacològic, ho he fet analitzar i per això puc dir-li, el que li dic ara.

-He vingut expressament per a què vostè sàpiga que el remei casolà forma part d'una fórmula patentada, i vostè hi ha arribat provant i experimentant sense laboratoris.

Es sorprenent vaja! entenc que la ciència té dos camins paral·lels, un de científic que tot és mil·limetrat i l'altre popular amb l'experimentació personal acompanyada de la contemplació de la natura. Creguem ha après molt des de l'últim mal e queixal!

- Aquestes terres són molt maques. Ara, que tinc barba blanca puc dir-ho perquè he vist en aquestes contrades, les esquerpes muntanyes i els amorosos plans..

-Tenen de tot! Bon clima, castells, obres artístiques arquitectòniques, especialment del romànic i a la plana hi han fonts d'aigua gemada; amb característiques terapèutiques, o sigui que curen.

Les neus fan possible que moltes de les aigües siguin medicinals.

- S'esta fent fosc amic Hug, i he de marxar. He passat una gran estona amb vós senyor Hug. Les hores se m'han fet minuts, espero un altre dia poder venir a veure'l i passar una altra bona estona. Fins d'aquí dos caps de setmana no podré tornar a venir. Potser ho faré amb la dona, si te ganes de caminar. Des d'aquí dalt es contempla un gran paisatge, prats verds de conreu, a la muntanya rocosos massissos i les neus a dalt del cim.

-Be, us he de deixar que es fa fosc i no conec com vós el camí.-

- Adéu xicot, arreveure-

Sento deixat de parlar amb el vell pastor ja que el temps es va tornant rigorós, els núvols es tornen negres i baixa la boira, i no m'agrada gaire. Tinc el cotxe a la plana i per arribar-hi em cal prop de mitja hora. El pastor diu que ell ho fa amb deu minuts, són els tradicionals deu minuts de pastor.

- Moltes vegades quan penso en el romanticisme novel·lesc de l'època del segle XVIII, m'adono que la vida a muntanya devia ser molt dura, esquerra, creant caràcters tancats i reservats. També penso que desgraciadament, segur que s'han perdut molts coneixements científics nascuts de la saviesa popular.

Tal com diu el pastor: " els de ciutat no hi enteneu res!"

L'home de ciutat se'n riu del pastor i el pastor dels de la ciutat.

Els savis no obstant, s'hi entenen.

FI: